

Arrest

nr. 211 091 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 november 2015 en dient op 1 december 2015 een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 16 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 22 augustus 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U woonde in het dorp Khomarkhel, gelegen in het district Eshkamish in de provincie Takhar. U bent soenniet. Uw broer had twee vrienden die bij de politie werkten, Z(...) en N(...). Ze werkten in het districtscentrum in de bazaar van Eshkamish. Op een dag in september 2015 hield de taliban uw broer tegen onderweg naar huis. Ze zeiden hem dat hij spioneerde voor de overheid en dat hij niet meer met de overheid mocht rondhangen. Drie of vier dagen later vond er een gevecht plaats in Nakhel tussen de overheid en de taliban. Zeven of acht leden van de taliban werden daarbij vermoord.

Drie dagen later kwamen leden van de taliban naar uw huis. Uw broer opende de deur en hij werd ter plekke doodgeschoten. U was op dat moment in de moskee. Toen u thuis kwam, lichtten uw ouders u in over wat gebeurd was. Uw vader besliste dat u moest vertrekken uit Afghanistan omdat hij vreesde dat u ook gedood zou worden. Dezelfde nacht vertrok u uit uw dorp naar de schoonvader van uw oom langs vaderszijde, C(...), in Qaralaghay. U bleef drie nachten bij hem.

Tien dagen na uw vertrek uit Afghanistan werd er een dreigbrief gegeven aan uw vader. Daarin stond dat u een spion was en dat als u verder werkte, u vermoord zou worden. Uw vader overleed ongeveer drie maanden na uw vertrek ten gevolge van een hartstilstand.

U verliet Afghanistan op 29 september 2015 en na een reis van ongeveer 40 tot 45 dagen kwam u aan in België op 12 november 2015. Op 1 december 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, een dreigbrief van de taliban, een verklaring van de dorpsouderen, een verklaring van het districtscentrum, een geheugenkaart en de enveloppe waarin de originele documenten waren opgestuurd, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in grote mate aantasten. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af. Ten eerste verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat Z(...) en N(...) uw vrienden waren (zie vragenlijst CGVS, p. 1). Op het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat Z(...) en N(...) vrienden van uw broer waren, niet van uzelf (CGVS, p. 10, 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat u die verklaring had afgelegd bij DVZ (CGVS, p. 11). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Ten tweede beweerde u op het gehoor bij DVZ dat de taliban u ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan bezocht (zie vragenlijst CGVS, p. 1). Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldde u echter dat u voor het gevecht in Nakhel, drie dagen nadat de taliban zogenaamd zou zijn langs geweest (zie vragenlijst CGVS, p. 1), geen problemen had met de taliban (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u de verklaring die u had afgelegd op het gehoor bij DVZ (CGVS, p. 14). Het

louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de reden waarom uw broer vermoord werd. Zo verklaarde u op het gehoor bij DVZ dat uw broer werd vermoord uit wraak voor de overheidsaanval, aangezien de taliban dacht dat u iets met de aanval te maken had (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u op het CGVS gevraagd werd naar de reden waarom uw broer vermoord werd, antwoordde u dat ze daarvoor zeiden dat hij spioneerde en rapporteerde tegen hen [de taliban] (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweerde u dat u dat niet had gezegd en dat u maar een simpele persoon was (CGVS, p. 15). Dat u uw eerder gemaakte verklaringen keer op keer ontkent, doet geen afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheden, maar ondergraaft des te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast deze tegenstrijdige verklaringen slaagde u er niet in om gedetailleerd en doorleefd te vertellen over uw problemen. Zo kan u weinig informatie geven over Z(...) en N(...), de vrienden van uw broer bij de politie. U verklaarde eerst dat uw broer met hen bevriend was, en dat ze daar werkten (CGVS, p. 11). Gevraagd naar meer informatie zei u dat u niets anders kon zeggen (CGVS, p. 11). Verder beweerde u niet te weten vanwaar Z(...) en N(...) afkomstig waren (CGVS, p. 11). Toen u gevraagd werd waar ze woonden zei u dat u het niet wist, maar dat u dacht dat ze van de Kharoti stam waren (CGVS, p. 11). Gevraagd waar mensen van de Kharoti stam woonden zei u dat u dacht dat ze van uw regio zijn, van een dorp dat ook Kharoti heet (CGVS, p. 11). Als antwoord op de vraag of ze beiden in hetzelfde dorp woonden, zei u dat ze beiden van Kharoti zijn (CGVS, p. 11). Voorts kan u niets vertellen over hun werk bij de politie. Toen u gevraagd werd te vertellen over hun werk zei u dat u niets kon vertellen behalve dat ze politie zijn (CGVS, p. 12). Verder weet u ook dat hun uniform donkerblauw is (CGVS, p. 12), en dat ze werken in het districtshuis bij het veiligheidshoofdkwartier (CGVS, p. 12). U bent verder niet op de hoogte van hoe lang ze er al werkten (CGVS, p. 12), wat hun taken waren (CGVS, p. 12), of ze deelnamen aan acties tegen de taliban (CGVS, p. 12), welke problemen ze hadden omwille van hun werk (CGVS, p. 12-13) en of ze ooit bedreigd waren (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de reden waarom u niet meer kan vertellen over hen, verklaarde u dat u niet met hen werkte of hun collega was (CGVS, p. 12). Nochtans kan minstens verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van hun leven en hun werk, zeker aangezien ze één tot twee keer per week bij u op bezoek kwamen (CGVS, p. 11). Dat u niet in staat bent om meer te vertellen over Z(...) en N(...) terwijl uw broers vriendschap met hen de rechtstreekse aanleiding was voor uw problemen met de taliban, trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel.

Vervolgens verklaarde u dat uw broer gestopt werd door de taliban toen hij onderweg was naar huis (CGVS, p. 14). U slaagde er niet in details te geven over deze gebeurtenis. Toen u gevraagd werd hierover te vertellen zei u dat ze tegen uw broer zeiden dat hij niet meer mocht omgaan met de autoriteiten, dat uw broer zei dat het zijn vrienden waren en dat hij niet voor de overheid werkte (CGVS, p. 14). Gevraagd naar hoe ze uw broer precies waarschuwden, zei u dat ze hem bedreigden omdat hij bevriend was met deze mannen (CGVS, p. 14), zonder meer details te geven. Op de vraag hoe ze uw broer bedreigden, antwoordde u dat onbekende mannen uw broer stopten op weg naar de bazaar en dat ze die dingen zeiden (CGVS, p. 14), zonder meer te weten over het aantal mannen die hem stopten (CGVS, p. 15) of andere details te kunnen geven (CGVS, p. 15). U verklaarde immers dat u uw broer niet om meer details had gevraagd (CGVS, p. 15). Er wordt niet van u verwacht dat u op de hoogte zou zijn van elk detail, maar er kan wel worden verwacht dat u minstens op de hoogte zou zijn van de manier waarop deze gebeurtenis zich heeft afgespeeld. Dat u niet gedetailleerd en doorleefd kan vertellen over deze bedreiging aan uw broer, terwijl u wel de kans had om het hem te vragen (CGVS, p. 15) doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens was u niet in staat om gedetailleerd te vertellen over de dood van uw broer. Zo verklaarde u dat leden van de taliban naar uw huis kwam, op de deur klopten en uw broer doodschoten op het moment dat hij de deur opende (CGVS, p. 14). U beweerde ook dat u op dat moment in de moskee was en dat u het schot hoorde (CGVS, p. 14). Gevraagd naar meer details herhaalde u uw eerste verklaring en voegde u toe dat ze dadelijk gevlucht waren (CGVS, p. 15). U weet echter niet hoeveel mannen er naar uw huis kwamen aangezien het donker was en niemand iets had gezien (CGVS, p. 15). Zelfs al was u op het moment van de moord inderdaad in de moskee, dan nog kan verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over dit incident, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u nog met uw vader, die wel thuis was toen uw broer vermoord werd (CGVS, p. 15), hebt gesproken na dit incident (CGVS, p. 16). U was dus in de gelegenheid om hem om details te vragen. Bovendien was dit incident de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan. Op het moment van uw vertrek was u immers

zelf nog niet persoonlijk bedreigd (CGVS, p. 15-16). Dat u er niet in slaagde gedetailleerd en doorleefd te vertellen over de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde bevestigen bovenstaande vaststellingen. De taskara die u neerlegde ondersteunt louter uw herkomst en identiteit, welke niet in twijfel getrokken worden. U legde tevens een verklaring van het districtscentrum neer waar volgens uw verklaring de gebeurtenissen in vermeld waren waarom u uw land verlaten had, inclusief de moord op uw broer (CGVS, p. 7). Uit de vertaling van het document blijkt enkel dat u het moeilijk heeft in Afghanistan en dat u wilt migreren uit uw land. Er staat bovendien in dat dit document u hierbij zou kunnen helpen. Het document zou u moeten helpen de vluchtelingenstatus te verkrijgen. Geconfronteerd met deze vertaling antwoordde u dat u niet zei dat de moord van uw broer in de brief staat, dat enkel uw problemen erin vermeld staan, dat uw leven in gevaar is en dat u daarom het land verlaten heeft (CGVS, p. 8). Deze verklaringen stroken niet met het door u neergelegde document, wat niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt, maar eveneens de bewijswaarde van het document.

Bovendien bent u ook niet op de hoogte van de inhoud in de verklaring van de dorpsouderen die u neerlegde. Zo verklaarde u dat in deze verklaring bijna hetzelfde staat als in de verklaring van het districtscentrum (CGVS, p. 9). U weet echter niet wat er precies in de verklaring staat omdat u analfabeet bent (CGVS, p. 9). De verklaring van de dorpsouderen vermeldt bovendien dat u een werknemer was van de Islamitische Republiek Afghanistan, iets wat u tijdens uw verklaringen niet heeft aangehaald. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u niet weet waarom dat geschreven is en dat u een boer was (CGVS, p. 17). Daarenboven had u volgens de verklaring verschillende mondelinge en een schriftelijke bedreiging ontvangen. Geconfronteerd hiermee beweerde u dat het niet zo is, dat u dat werk niet deed en dat u geen bedreigingen ontving (CGVS, p. 17). Er kan minstens van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u zelf neerlegt in het kader van uw eigen asielaanvraag. Dat u niet weet wat de inhoud is en dat u het bovendien niemand gevraagd heeft (CGVS, p. 9), trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer in twijfel. Ook de bewijswaarde van het document wordt op die manier aangetast. Bovendien werden zowel de verklaring van het districtscentrum en de verklaring van de dorpsouderen opgesteld door uw neef met het oog op uw asielaanvraag (CGVS, p. 8, 9). Dat blijkt onder meer uit de verwijzing naar de vluchtelingenstatus. Deze elementen trekken de authenticiteit van deze documenten verder in twijfel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

De dreigbrief die u heeft ontvangen na uw vertrek zou tien dagen na uw vertrek uit Afghanistan bij uw vader bezorgd zijn (CGVS, p. 8). Aangezien u volgens uw verklaringen op 29 september 2015 bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 8), zou deze brief op 9 oktober 2015 zijn aangekomen. Dit strookt echter niet met de datum die vermeld wordt op de dreigbrief zelf, namelijk (omgerekend) 1 november 2015. Daarnaast zou u volgens de dreigbrief voor buitenlanders spioneren. Dit komt niet overeen met uw eigen verklaringen die enkel over de Afghaanse politie gaan. Dit tast de bewijswaarde van dit document in grote mate aan. Bovendien kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa.

De geheugenkaart die u neerlegde bevat volgens uw verklaringen een video van de begrafenis van uw broer, een foto van de malik van Khomarkhel en een foto van de burgemeester (CGVS, p. 10). Om technische redenen konden deze bestanden niet geopend worden. Deze documenten zijn echter niet

van die aard dat ze iets kunnen veranderen aan bovenstaande vaststellingen. De video van de begrafenis van uw broer kan niets bewijzen over de omstandigheden waarin hij overleden zou zijn of het tijdstip van zijn overlijden. Bovendien verklaarde u dat u niet te zien bent op deze video (CGVS, p. 10). Met de twee foto's wilde u aantonen dat de malik van het dorp en de burgemeester omkwamen in een incident (CGVS, p. 11). Deze foto's zouden enkel kunnen ondersteunen dat veiligheidsincidenten zich kunnen voordoen in uw regio, waarvan het CGVS op de hoogte is, en ze houden geen verband met uw persoonlijke problemen in Afghanistan.

De foto's van uw vader tonen enkel aan dat hij overleden is, wat niet in twijfel getrokken wordt. De foto's van de schaduwgouverneur zijn niet van die aard om aan te tonen of en op welke manier hij betrokken zou geweest zijn bij uw problemen. Deze foto's veranderen dan ook niets aan bovenstaande vaststellingen.

De enveloppe die u neerlegde verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien die hoogstens uw verklaring dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan kan ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. U

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Eshkamish in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Takhar province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Eshkamish betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Eshkamish van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De elementen die u aanbracht worden niet betwist, maar werpen geen ander licht op bovenstaande analyse.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“4.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden, voornamelijk omwille van de volgende vaststellingen met name dat :

Het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan de aangehaalde feiten; Verzoeker geen nood zou hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekers kunnen het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

- 4.2.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit verder uiteengezette zal blijken dat geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van verzoekers.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

4.3.

4.3.1. Aangaande de verschillende verklaringen bij DVZ en COMMISSARIAAT-GENERAAL

De commissaris maakt de gevolgtrekking dat de verklaringen van de verzoeker tegenstrijdigheden bevat. Zo zou verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd hebben dat Naqib en Zaitullah zijn vrienden zijn en bij het gehoor bij COMMISSARIAAT-GENERAAL de vrienden van zijn broer.

De beslissing stelt:

[citaat bestreden beslissing, p. 1]

Het Commissariaat-generaal meent dat de geloofwaardigheid van verzoeker hierdoor is aangetast. Verzoeker meent nooit gezegd te hebben dat Naqib en Zaitullah zijn vrienden waren.

Verzoeker is amper naar school geweest en is daarom analfabeet. De Dienst Vreemdelingenzaken had op zijn verklaring kunnen voorlezen. Verzoeker is door zijn analfabetisme kwetsbaar.

Er mag verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken dat de dossiers van kwetsbare asielzoeker met extra zorg en attentie behandeld zou worden.

Het COMMISSARIAAT-GENERAAL is er eveneens in geslaagd het dossier met de nodige zorg te behandelen. Nochtans heeft verzoeker duidelijk aangegeven dat het interview niet werd voorgelezen. De filosofie achter het voorlezen en laten tekenen door de asielzoeker, heeft uiteraard als doel grove misvattingen te vermijden.

Hebben ze uw verklaringen voorgelezen aan het einde van dat interview? Nee, het was niet voorgelezen.

Verzoeker is het slachtoffer geworden van verkeerde interpretaties van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het valt eveneens op dat de eerste drie argumenten van de Dienst Vreemdelingenzaken gebaseerd is op zogenaamde tegenstrijdigheden tussen het gehoor bij DVZ en COMMISSARIAAT-GENERAAL 4.3.2. Aangaande Naqib en Zaitullah

Het Commissariaat-generaal gaat verder in de verkeerde veronderstelling dat verzoeker niet voldoende weet te vertellen over de vrienden van zijn broer.

Ook deze motivering is gestoeld op een foute weergave van de realiteit.

Zo stelt het Commissariaat-generaal:

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Nochtans verklaarde verzoeker meer dan de Commissaris-generaal beweert, namelijk:

[citaat gehoorverslag, p. 11]

Verzoeker heeft alle informatie gedeeld met het CGVS. Het is ook niet onlogisch dat verzoeker niet meer informatie kon verschaffen aangezien:

- Naqib en Zaitullah vrienden waren van zijn broer en niet van verzoeker. Naqib en Zaitullah spraken ook met de broer van verzoeker. Het is dus niet verwonderlijk dat verzoeker de détails van hun privéleven kent.

-Naqib en Zaitullah zijn politieagenten. Het spreekt een beetje voor zich dat ze gehouden zijn aan hun beroepsgeheim. Uiteraard zullen ze niet meedelen wat voor werk ze uitvoeren aan de broer van hun vriend. Bovendien is het voor hun eigen veiligheid niet aangeraden rond te bazuinen wat ze doen en waar.

4.3.3. Aangaande de dood van de broer van verzoeker

Het Commissariaat-generaal beweert ook hier, dat verzoeker niet alle détails heeft kunnen vertellen over zijn broer.

[citaat bestreden beslissing, p. 2]

Verzoeker was niet aanwezig tijdens het incident. Hoe kan hij meer informatie verschaffen? Er dient ook opgemerkt te worden dat verzoeker dezelfde dag is gevlucht naar de schoonvader van zijn oom. Hetgeen hem werd meegedeeld, heeft verzoeker ook verklaart.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker niet stroken met de inhoud van het voorgelegde document, namelijk de verklaring van het districtscentrum.

Aangaande de voorlegde documenten stelt het CGVS het volgende :

[citaat bestreden beslissing, p. 3]

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd met verklaringen van diverse personen. Bovendien is verzoeker een analfabeet. De uitleg die verzoeker gaf, is een korte samenvatting van hetgeen zijn neef hem heeft meegedeeld. Het is dus geen foutieve verklaring van verzoeker, maar een samenvatting van alle documenten. De diverse documenten en diverse verklaringen heeft verzoeker samengevat. Hij had geen kennis van de inhoud van de brieven, echter volledig steunde op de vertaling van zijn neef. Verder dient het opgemerkt te worden dat verzoeker wel de juiste inhoud van de andere verklaringen gaf.

Het CGVS heeft geen rekening gehouden met het analfabetisme van verzoeker. In zijn geheel kan er wel geconcludeerd worden dat verzoeker op de hoogte was van de inhoud, maar de brieven moeilijk uit elkaar kon houden. Dit is volledig te wijten aan zijn gebrek om te lezen.

Het CGVS trekt een foutieve conclusie!

4.4.

De Commissaris-generaal weigert naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus. Bij bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Zo moet onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op de leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om de na te gaan er een bedreiging ins van de fysieke integriteit van een burger.

Dit blijkt in huidige beslissing niet gebeurd te zijn. Immers beperkt de beslissing zich tot een zeer korte motivering omtrent het geweld in de regio van herkomst.

Nergens wordt er nagegaan wat het algemeen geweld als invloed heeft op het leven van verzoeker en of er al dan niet sprake is van een onmenswaardig leven, of een risico op de bedreiging van de fysieke integriteit van verzoeker.

4.5.

- 4.5.1.

De beslissing verwijst naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines of assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 April 2016'.

Het rapport stelt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan, maar ook andere indicatoren in rekening moeten gebracht worden en dit zowel voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

UNCHR wijst op het belang van deze verschillende indicatoren die in rekening gebracht moeten worden en meer specifiek voor de situatie in Afghanistan.

Het rapport stelt:

In the context of the conflict in Afghanistan, relevant considerations to determine whether the consequences of violence for civilians are sufficiently serious to meet the threshold of persecution include the number of civilian casualties and the number of security incidents, as well as the existence of serious violations of international humanitarian law which constitute threats to life or freedom or other serious harm. Such considerations are not, however, limited to the direct impact of the violence, but also encompass the consequences of violence that are more long-term and indirect, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights. In the context of the conflict in Afghanistan, relevant factors in this respect are:

(i) the control over civilian populations by AGEs, including through the imposition of parallel justice structures and the meting out of illegal punishments, as well as by means of threats and intimidation of civilians, restrictions on freedom of movement, and the use of extortion and illegal taxation; (ii) forced recruitment; (iii) the impact of violence and insecurity on the humanitarian situation as manifested by food insecurity; poverty and the destruction of livelihoods; (iv) high levels of organized crime and the ability of local strongmen, warlords and corrupt government officials to operate with impunity; (v) systematic constraints on access to education and basic health care as a result of insecurity; and (vi) systematic constraints on participation in public life, including in particular for women

Uit het rapport somt expliciet een aantal factoren op, waarbij een extra grondig onderzoek naar de noodzaak van bescherming nodig is.

Hoewel dit factoren zijn, die volgens UNHCR wijzen op de noodzaak aan bescherming, werden deze nergens in rekening gebracht.

De weigeringsbeslissing van het commissariaat-generaal is een algemene weigeringsbeslissing en gaat niet verder in op huidige risico's in hoofde van verzoekers.

- 4.5.2.

Het commissariaat-generaal dient redelijk en eerlijk te zijn. Als zij beweren dat het rapport van UNCHR in rekening is gebracht, had dit evident moeten blijken. Indien de commissaris-generaal de mening zou zijn toegedaan dat de individuele omstandigheden van verzoeker, ondanks hun specifiek profiel, geen bescherming zouden vereisen, had dit evident moeten gemotiveerd worden.

Echter heeft de commissaris-generaal dit nagelaten en kunnen we er alleen maar vanuit gaan dat de beoordeling niet gebeurd is.

- 4.5.3.

Het CGVS stelt zelf vast dat de taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Takhar. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat de provincie bestempeld wordt als onveilig, doch echter schuilt achter de zekere appreciatiemarge die haar toekomt.

Het vertrouwen van verzoeker in het CGVS is helemaal zoek.

De appreciatiemarge van het CGVS dient nog billijk te zijn. Dat de taliban actief is in de provincie Takhar staat vast. Dat er elke dag burgerslachtoffers te betreuren zijn staat eveneens vast. Dat verzoeker een verhoogd risico heeft bij terug zou logischerwijs ook moeten vast staan.

In bijlage voegt verzoeker graag het rapport van UNHR toe. ([https://unama.unmissions.org/sites/default/files/protection of civilians in armed conflict midv ear report 2017 iulv 2017.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/protection%20of%20civilians%20in%20armed%20conflict%20midv%20ear%20report%202017%20iulv%202017.pdf))

Het rapport geeft tevens een mooi voorbeeld van de soorten geweldplegingen in Takhar.

Zo stelt men vast dat de hoofdoorzaak van alle burgerslachtoffers te maken heeft met 'ground engagement' oftewel grondoffensief. Op de tweede plaats, vallen de meeste slachtoffers na een luchtaanval en pas op de derde plaats komt het willekeur of opzettelijke dodingen (zie pagina 73/82).

De meest recente aanslag vond vandaag (25/09/2017) plaats. Er vielen 4 doden en 6 gewonden.

De appreciatiemarge van het CGVS aangaande het veiligheidssituatie in Takhar is niet redelijk!

4.6.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoeker geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Uiterst ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle aangereikte informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij haar land van herkomst diende te verlaten uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zij verklaart dat haar broer twee vrienden had die bij de politie werkten en die geregeld bij haar thuis over de vloer kwamen. Op een dag in 2015 zou verzoekers broer op weg naar de bazaar door de taliban zijn tegengehouden. De taliban zouden verzoekers broer hebben beticht van spionage en hem hebben gezegd zich niet langer in te laten met de autoriteiten. Drie of vier dagen later zou er in Nakhel een gevecht hebben plaatsgevonden tussen de Afghaanse overheid en de taliban waarbij zeven of acht leden van de taliban zouden zijn omgekomen. Twee of drie dagen na dit gevecht zouden de taliban bij verzoeker thuis zijn komen aankloppen en verzoekers broer ter plekke hebben doodgeschoten nadat die de deur geopend had. Toen de verzoekende partij terug was van de moskee, zou zij door haar ouders zijn in gelicht over wat er gebeurd was. Omdat haar vader zou hebben gevreesd voor haar leven, zou hij de verzoekende partij naar de schoonvader van een oom van haar hebben gebracht. Daar zou de verzoekende partij nog drie nachten hebben gebleven alvorens met de hulp van een smokkelaar haar land van herkomst te verlaten.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst dient op basis van het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is op gedetailleerde en doorleefde wijze te vertellen over de gebeurtenissen die volgens haar verklaringen de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit haar land van herkomst. Er dient dienaangaande te worden gewezen op volgende concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Vervolgens verklaarde u dat uw broer gestopt werd door de taliban toen hij onderweg was naar huis (CGVS, p. 14). U slaagde er niet in details te geven over deze gebeurtenis. Toen u gevraagd werd hierover te vertellen zei u dat ze tegen uw broer zeiden dat hij niet meer mocht omgaan met de autoriteiten, dat uw broer zei dat het zijn vrienden waren en dat hij niet voor de overheid werkte (CGVS, p. 14). Gevraagd naar hoe ze uw broer precies waarschuwden, zei u dat ze hem bedreigden omdat hij bevriend was met deze mannen (CGVS, p. 14), zonder meer details te geven. Op de vraag hoe ze uw broer bedreigden, antwoordde u dat onbekende mannen uw broer stopten op weg naar de bazaar en dat ze die dingen zeiden (CGVS, p. 14), zonder meer te weten over het aantal mannen die hem stopten (CGVS, p. 15) of andere details te kunnen geven (CGVS, p. 15). U verklaarde immers dat u uw broer niet om meer details had gevraagd (CGVS, p. 15). Er wordt niet van u verwacht dat u op de hoogte zou zijn van elk detail, maar er kan wel worden verwacht dat u minstens op de hoogte zou zijn van de manier waarop deze gebeurtenis zich heeft afgespeeld. Dat u niet gedetailleerd en doorleefd kan vertellen over deze bedreiging aan uw broer, terwijl u wel de kans had om het hem te vragen (CGVS, p. 15) doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens was u niet in staat om gedetailleerd te vertellen over de dood van uw broer. Zo verklaarde u dat leden van de taliban naar uw huis kwam, op de deur klopten en uw broer doodschoten op het moment dat hij de deur opende (CGVS, p. 14). U beweerde ook dat u op dat moment in de moskee was en dat u het schot hoorde (CGVS, p. 14). Gevraagd naar meer details herhaalde u uw eerste verklaring en voegde u toe dat ze dadelijk gevlucht waren (CGVS, p. 15). U weet echter niet hoeveel mannen er naar uw huis kwamen aangezien het donker was en niemand iets had gezien (CGVS, p. 15). Zelfs al was u op het moment van de moord inderdaad in de moskee, dan nog kan verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over dit incident, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u nog met uw vader, die

wel thuis was toen uw broer vermoord werd (CGVS, p. 15), hebt gesproken na dit incident (CGVS, p. 16). U was dus in de gelegenheid om hem om details te vragen. Bovendien was dit incident de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan. Op het moment van uw vertrek was u immers zelf nog niet persoonlijk bedreigd (CGVS, p. 15-16). Dat u er niet in slaagde gedetailleerd en doorleefd te vertellen over de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”.

Het verweer dat de verzoekende partij niet thuis aanwezig was toen haar broer werd vermoord en dat zij diezelfde dag nog is gevlucht naar de schoonvader van haar oom, kan haar gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen desbetreffend niet verschonen of verklaren. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt mag van de verzoekende partij redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich terdege zou hebben geïnformeerd over deze gebeurtenis, temeer daar het de rechtstreekse aanleiding voor haar vertrek uit Afghanistan zou zijn geweest. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partij niet meer details omtrent de moord op haar broer zou hebben gevraagd aan haar vader in de tijd dat die nog leefde.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt tevens in ernstige mate geschaad door de vaststelling dat de verzoekende partij weliswaar verschillende documenten neerlegt ter staving van haar relaas, maar dat haar verklaringen omtrent de inhoud van deze documenten niet stroken met de vertaling daarvan opgenomen in het administratief dossier (stuk 13, Documenten). In de bestreden beslissing kon dienaangaande op goede gronden als volgt worden vastgesteld:

“(…) U legde tevens een verklaring van het districtscentrum neer waar volgens uw verklaring de gebeurtenissen in vermeld waren waarom u uw land verlaten had, inclusief de moord op uw broer (CGVS, p. 7). Uit de vertaling van het document blijkt enkel dat u het moeilijk heeft in Afghanistan en dat u wilt migreren uit uw land. Er staat bovendien in dat dit document u hierbij zou kunnen helpen. Het document zou u moeten helpen de vluchtelingenstatus te verkrijgen. Geconfronteerd met deze vertaling antwoordde u dat u niet zei dat de moord van uw broer in de brief staat, dat enkel uw problemen erin vermeld staan, dat uw leven in gevaar is en dat u daarom het land verlaten heeft (CGVS, p. 8). Deze verklaringen stroken niet met het door u neergelegde document, wat niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt, maar eveneens de bewijswaarde van het document. Bovendien bent u ook niet op de hoogte van de inhoud in de verklaring van de dorpsouderen die u neerlegde. Zo verklaarde u dat in deze verklaring bijna hetzelfde staat als in de verklaring van het districtscentrum (CGVS, p. 9). U weet echter niet wat er precies in de verklaring staat omdat u analfabeet bent (CGVS, p. 9). De verklaring van de dorpsouderen vermeldt bovendien dat u een werknemer was van de Islamitische Republiek Afghanistan, iets wat u tijdens uw verklaringen niet heeft aangehaald. Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u niet weet waarom dat geschreven is en dat u een boer was (CGVS, p. 17). Daarenboven had u volgens de verklaring verschillende mondelinge en een schriftelijke bedreiging ontvangen. Geconfronteerd hiermee beweerde u dat het niet zo is, dat u dat werk niet deed en dat u geen bedreigingen ontving (CGVS, p. 17). Er kan minstens van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u zelf neerlegt in het kader van uw eigen asielaanvraag. Dat u niet weet wat de inhoud is en dat u het bovendien niemand gevraagd heeft (CGVS, p. 9), trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer in twijfel. Ook de bewijswaarde van het document wordt op die manier aangetast. Bovendien werden zowel de verklaring van het districtscentrum en de verklaring van de dorpsouderen opgesteld door uw neef met het oog op uw asielaanvraag (CGVS, p. 8, 9). Dat blijkt onder meer uit de verwijzing naar de vluchtelingenstatus. Deze elementen trekken de authenticiteit van deze documenten verder in twijfel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

De dreigbrief die u heeft ontvangen na uw vertrek zou tien dagen na uw vertrek uit Afghanistan bij uw vader bezorgd zijn (CGVS, p. 8). (…) Daarnaast zou u volgens de dreigbrief voor buitenlanders spioneren. Dit komt niet overeen met uw eigen verklaringen die enkel over de Afghaanse politie gaan. Dit tast de bewijswaarde van dit document in grote mate aan. Bovendien kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover

het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa. (...)”.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij ongeletterd is en om die reden niet van haar verwacht kan worden dat zij kennis heeft van de inhoud van voormelde documenten, merkt de Raad op dat zelfs van een ongeletterd persoon redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze correct kan aangeven wat er in de documenten staat die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. De verzoekende partij betoogt dat zij geenszins foutieve verklaringen heeft afgelegd over deze documenten, maar kort heeft samengevat wat haar neef haar desbetreffend heeft verteld en daarbij moeite had om de brieven uit elkaar te houden. Deze uitleg verklaart evenwel niet waarom er in de verklaring van de dorpsouderen staat dat de verzoekende partij een werknemer was van de Afghaanse overheid en zij verschillende mondelinge bedreigingen zou hebben ontvangen, terwijl zij zelf uitdrukkelijk ontkent dat dit het geval zou zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 17).

Verder dient gewezen te worden op diverse tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals ook in de bestreden beslissing terecht is vastgesteld:

“(…) Ten eerste verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat Z(...) en N(...) uw vrienden waren (zie vragenlijst CGVS, p. 1). Op het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat Z(...) en N(...) vrienden van uw broer waren, niet van uzelf (CGVS, p. 10, 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat u die verklaring had afgelegd bij DVZ (CGVS, p. 11). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Ten tweede beweerde u op het gehoor bij DVZ dat de taliban u ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan bezocht (zie vragenlijst CGVS, p. 1). Tijdens uw gehoor op het CGVS vermeldde u echter dat u voor het gevecht in Nakhel, drie dagen nadat de taliban zogenaamd zou zijn langs geweest (zie vragenlijst CGVS, p. 1), geen problemen had met de taliban (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u de verklaring die u had afgelegd op het gehoor bij DVZ (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de reden waarom uw broer vermoord werd. Zo verklaarde u op het gehoor bij DVZ dat uw broer werd vermoord uit wraak voor de overheidsaanval, aangezien de taliban dacht dat u iets met de aanval te maken had (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Toen u op het CGVS gevraagd werd naar de reden waarom uw broer vermoord werd, antwoordde u dat ze daarvoor zeiden dat hij spioneerde en rapporteerde tegen hen [de taliban] (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweerde u dat u dat niet had gezegd en dat u maar een simpele persoon was (CGVS, p. 15). Dat u uw eerder gemaakte verklaringen keer op keer ontkent, doet geen afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheden, maar ondergraaft des te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zijn geïnterpreteerd en dat deze haar nooit werden voorgelezen, zoals zij ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde, kan de Raad haar niet bijtreden. Op basis van het verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dient de Raad vast te stellen dat dit de verzoekende partij werd voorgelezen in het Pashtou en dat de verzoekende partij zich hier middels het plaatsen van haar handtekening akkoord mee heeft verklaard (stuk 15, vragenlijst CGVS). De verzoekende partij bevestigde daarenboven op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Dienaangaand dient nog te worden benadrukt dat het hier geen leemtes betreft die de verzoekende partij desgevallend had kunnen aanvullen, maar wel tegenstrijdigheden betreffende elementen die de kern van haar asielrelaas uitmaken. Dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, maakt de verzoekende partij allerminst aannemelijk.

Tot slot volgt de Raad de verwerende partij waar deze vaststelt dat het gebrek aan informatie over de politieagenten waarmee de broer van de verzoekende partij bevriend zou zijn geweest – de vriendschap die nochtans aan de basis van hun problemen met de taliban zou hebben gelegen – haar geloofwaardigheid verder in twijfel trekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 11-13). De argumentatie dat het geen vrienden van de verzoekende partij waren en dat zij als politieagenten gebonden zijn door hun

beroepsgeheim, kan niet overtuigen gelet op de centrale rol die deze figuren vervullen in verzoekers relaas.

Wat betreft de door de verzoekende partij in het kader van haar verzoek neergelegde documenten die hoger nog niet werden besproken, dient te worden gewezen op volgende motivering in de bestreden beslissing, waaraan de verzoekende partij geen afbreuk doet:

"(...) De taskara die u neerlegde ondersteunt louter uw herkomst en identiteit, welke niet in twijfel getrokken worden. (...)

De geheugenkaart die u neerlegde bevat volgens uw verklaringen een video van de begrafenis van uw broer, een foto van de malik van Khomarkhel en een foto van de burgemeester (CGVS, p. 10). Om technische redenen konden deze bestanden niet geopend worden. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze iets kunnen veranderen aan bovenstaande vaststellingen. De video van de begrafenis van uw broer kan niets bewijzen over de omstandigheden waarin hij overleden zou zijn of het tijdstip van zijn overlijden. Bovendien verklaarde u dat u niet te zien bent op deze video (CGVS, p. 10). Met de twee foto's wilde u aantonen dat de malik van het dorp en de burgemeester omkwamen in een incident (CGVS, p. 11). Deze foto's zouden enkel kunnen ondersteunen dat veiligheidsincidenten zich kunnen voordoen in uw regio, waarvan het CGVS op de hoogte is, en ze houden geen verband met uw persoonlijke problemen in Afghanistan.

De foto's van uw vader tonen enkel aan dat hij overleden is, wat niet in twijfel getrokken wordt. De foto's van de schaduwgouverneur zijn niet van die aard om aan te tonen of en op welke manier hij betrokken zou geweest zijn bij uw problemen. Deze foto's veranderen dan ook niets aan bovenstaande vaststellingen.

De enveloppe die u neerlegde verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien die hoogstens uw verklaring dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan kan ondersteunen."

De verwijzing naar richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 betreffende factoren die volgens UNHCR in rekening dienen te worden genomen teneinde vast te stellen of de gevolgen van geweld voor burgers voldoende ernstig zijn opdat er sprake zou zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, is *in casu* niet dienstig. Dergelijke algemene informatie, die geen betrekking heeft op de persoon van de verzoekende partij of de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen. U

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Eshkamish in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Takhar province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Takhar als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie

regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de westelijke districten die grenzen aan de provincie Kunduz en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Takhar scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Ook wat uw district Eshkamish betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Eshkamish van de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De elementen die u aanbracht worden niet betwist, maar werpen geen ander licht op bovenstaande analyse.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 13 augustus 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017; EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018; EASO Country Guidance: Afghanistan van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Eshkamish van de provincie Takhar inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in dit gebied geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij voegt een rapport van UNHCR waaruit zij gegevens licht betreffende burgerslachtoffers van het gewapend conflict in de provincie Takhar in de eerste helft van 2017 (stuk 3.1 gevoegd bij het verzoekschrift). Nog daargelaten de vaststelling dat het hier informatie betreft die minder recent is dan de informatie die werd bijgebracht door de verwerende partij, doen deze gegevens geen afbreuk aan de hoger weergegeven veiligheidsanalyse. De Raad erkent op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, respectievelijk bijgebracht door de verwerende partij, dat de taliban actief zijn in de provincie Takhar en dat er ook burgerslachtoffers te betreuren zijn bij gebeurlijke gewelddadige confrontaties met de Afghaanse veiligheidsdiensten. Dit neemt evenwel niet weg dat het merendeel van de gewelddaden die in Takhar plaatsvinden doelgericht van aard zijn en dat daarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten worden gevisieerd. Zowel wat betreft de provincie Takhar in zijn geheel als verzoekers district Eshkamish, dient te worden besloten dat het aantal veiligheidsincidenten beperkt blijft in verhouding met het aantal burgers. Ook de informatie vervat in de door de verzoekende partij gevoegde persartikels (stukken 3.2 - 3.4) laat niet toe in andere zin te oordelen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van

herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS